

Kálnay Adél

VALAMI EMBERI

Cszozogva jár. Bűdös.
Úgy hívják Sanyi.
Aki elmegy mellette,
nem vesz levegőt.
Kunyerálását sem
illik meghallani.
A gyerekek csúfolják:
„húgyos, húgyos!”
Akinek mersze van,
megdobálja, mások
csak fintorognak:
ott megy a koszos.
Vannak, akik tudják,
nem volt mindig így,
Sanyit felesége és
családja várta, de
jött egy szörnyű nap...
Itt a mesélő is legyint:
ez csak legenda, zagyvaság,
mondja, mindenki így
meg úgy beszél, a népnek
szörnyülködni élvezet.
Sanyi nem tud erről.
Csak csoszog, végig-
Cszozog a városon,
kezét nyújtja felénk,
s erőtlen motyog.
Cszozoghatna bárhol,
bármikor, időtlen alakja

*feltűnik, enyész, majd
újból itt terem...
Hordoz valami múlhatatlant,
kétségbeejtően emberit,
ezért lenne jobb nélküle.
Menjen csak vissza
a régi, szép könyvekbe,
melyeket meghatottan
olvastunk hajdanán,
menjen vissza a
történelembé, vagy
csoszogjon esetlenül
egy halvány kópián,
legyen bárhol, bármikor
csak ne itt, ne most,
a valóságból tűnjön el!
Egy napon persze
vége lesz neki.
Talán egy padon vagy
koszos lépcsőházban
ledől, s úgy marad.
Nincs már Sanyi,
terjed el gyorsan,
s mindenki egyre
vidámabb, örül.
Ezután könnyebb
lesz jónak látszani.*

A 2009. év iSalvatore Quasimodo költőverseny különdíjas alkotása